

Међународни кривични суд за бившу Југославију

Предмет бр. ИТ-03-67

Поднесак број: 457

Председнику Међународног суда за бившу Југославију

Судије: Судија Patric Lipton Robinson, председник МКСЈ

Секретар: John Hocking

Датум: 24. август 2010. године

Тужилац
Против
Проф. др Војислава Шешеља

**ЗАХТЕВ ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА
ДА ПРЕДСЕДНИК МЕЂУНАРОДНОГ КРИВИЧНОГ СУДА ЗА БИВШУ
ЈУГОСЛАВИЈУ
ПОКРЕНЕ ПОСТУПАК ЗА НЕПОШТОВАЊЕ СУДА
ПРОТИВ ТУЖИЛАШТВА ХАШКОГ ТРИБУНАЛА**

Тужилштво МКСЈ

Оптужени:

Проф. др Војислав Шешелъ

Стручни тим који помаже одбрану

Зоран Красић

Гордана Поп-Лазић

Драган Тодоровић

Вјерица Радета

Љиљана Михајловић

Марина Рагуш

Филип Стојановић

Момир Марковић

Немања Шаровић

Борис Алексић

Александар Мартиновић

Наташа Јовановић

Мирко Благојевић

Петар Јојић

Весна Зобеница

Елена Божић-Талијан

Весна Марић

Јадранко Вуковић

Огњен Михајловић

Марина Томан

Дејан Мирковић

Мирољуб Игњатовић

Међународни кривични суд за бившу Југославију

Тужилац
Против
Проф. др Војислава Шешеља

Предмет бр. ИТ- 03- 67

**ЗАХТЕВ ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА
ДА ПРЕДСЕДНИК МЕЂУНАРОДНОГ КРИВИЧНОГ СУДА ЗА БИВШУ
ЈУГОСЛАВИЈУ
ПОКРЕНЕ ПОСТУПАК ЗА НЕПОШТОВАЊЕ СУДА
ПРОТИВ ТУЖИЛАШТВА ХАШКОГ ТРИБУНАЛА**

І. Увод

Проф. др Војислав Шешељ за сваки случај, овим обавештењем унапред, тражи и одобрење за прекорачење броја речи и броја речи по свакој страници у односу на ограничење које је прописано Упутством о дужини поднесака и захтева верзија 2. од 16. септембра 2005. године.

Оправдан разлог за прекорачење дужине и овог захтева је у чињеници што проф. др Војислав Шешељ покрене поступак за непоштовање Међународног суда од стране Тужилаштва Хашког трибунала (у даљем тексту Тужилаштво) који је од изузетне важности за правично суђење пред Међународним кривичним судом за бившу Југославију (у даљем тексту МКСЈ).

С обзиром да судско веће које је судило у предмету Слободана Милошевића више не постоји овим захтевом се покрене и тражи од председника МКСЈ господина Патрика Робинсона да испита и утврди да ли су представници Тужилаштва недозвољеним средствима приморали господина Миодрага Луковца да лажно сведочи као сведок оптужбе у процесу против Слободана Милошевића. Решење овог питања од изузетног је значаја за утврђивање кредибилитета МКСЈ.

Господин Робинсон као садашњи председник МКСЈ био је члан судског већа судије Ричарда Меја које је судило у предмету Слободана Милошевића у време сведочења господина Луковца што га додатно обавезује да овај захтев схвати озбиљно и да хитно поступи по њему.

ІІ. Оптужбе за непоштовање суда

Правилем 77 Правилника о поступку и доказима прописано је кажњавање сваког лица за непоштовање међународног суда. Релевантни делови правила 77 за овај захтев су:

„(А) Вршећи своја инхерентна овлашћења, Међународни суд може прогласити кривим за непоштовање суда оне који свесно и намерно ометају спровођење правде, укључујући свако лице:

(iv) које прети сведоку, застрашује га, на било који начин му нанесе штету или му понуди мито или на други начин утиче на сведока који сведочи или је сведочио или ће сведочити у поступку пред већем или на потенцијалног сведока“,

„(Б) Подстицање на извршење и покушај извршења било којег од дела кажњивих по ставу (А) овог правила кажњиви су као непоштовање међународног суда и повлаче исте казне“.

„(Ц) Кад веће има разлога за сумњу да би неко лице могло бити криво за непоштовање суда, оно може:

(iii) само започети поступак“.

„(Д) Ако веће сматра да постоји довоља основ за поступак због непоштовања суда против неког лица, веће може:

(ii) у околностима описаним у ставу (Ц)(ii) или (iii) издати налог *in loco* оптужнице и затим било упутити *amicus curiae* да предузме кривично гоњење било само предузети кривично гоњење у тој ствари“.

Проф. др Војислав Шешељ пружа конкретан пример којим се може илустровати коришћење недозвољених средстава која су санкционисана правилом 77 Правилника.

Наиме, Стручном тиму који помаже припрему одбране проф. др Војислава Шешеља средином августа 2010. године обратио се господин Миодраг Луковац и доставио своју судски оверену изјаву у којој наводи каквим је све тортурама био изложен од стране представника Тужилаштва да би га приморали да сведочи као сведок оптужбе против Слободана Милошевића. Господин Луковац је у својој изјави, а и лично, признао да је био лажни сведок у процесу против Слободана Милошевића и да су га на то присилили представници Тужилаштва на незаконит начин, односно путем претњи, застрашивања, уцењивања, поткупљивања и нуђења мита.

Бахато, осионо, силецијско понашање и злостављање представника Тужилаштва натерало је овог човека да подлегне њиховим претњама, притисцима и уценама и да постане лажни сведок.

Иако је знао да никада није починио никакво кривично дело за које би могао да одговара пред неким судом па и МКСЈ господин Луковац је непрестано био изложен претњама да ће се и против њега покренути кривични поступак ако не пристане на сарадњу са истражитељима и тужиоцима Хашког трибунала. А пристанак на сарадњу у ствари је значило безрезервно повиновање вољи тих бахатих службеника Трибунала који нису с њим разговарали да би сазнали истину о неким наводима оптужнице против Слободана Милошевића већ да би он потврдио оно што су они сматрали истином. Сваки пут када је господин Луковац покушавао да скрене пажњу представницима Тужилаштва да не може потврдити оно на шта га они наговарају они би му запретили оптужницом. Лагали су да наводно имају сведоке који ће потврдити да је он чинио злочине што је код њега увек изазивало страх. Посебно је био преплашен када му је најдиректније запређено смрћу.

Да би били сигурни да ће бити апсолутно под њиховом контролом усудили су се да његову бившу жену и њега киднапују и одведу у Холандију, а затим у Норвешку.

У Холандији су господин Луковац и његова бивша супруга добили лажна документа, стан и средства за живот. Тек тамо је сазнао да Тужилаштво намерава да он буде сведок оптужбе против Слободана Милошевића иако је, док је био у Србији, веровао да га испитују само да би расчистили неке недоумице.

Уз обавештење да мора да сведочи против Слободана Милошевића и то искључиво онако како из Тужилаштва буду од њега тражили господину Луковцу је обећано и да ће моћи да живи у земљи коју сам одабере, те да ће бити финансијски збринут заједно са својом породицом.

Тек када је под присилом и без своје воље пресељен у Норвешку где је добио стан и новац за опремање стана Луковац се упознао са својом наводном изјавом. Тек тада је видео да је потписао и нешто што никада није изговорио и што га нико никада није ни питао.

Све ово се дешавало у току 2002. и 2003. године када је Тужилаштво још увек могло подизати нове оптужнице па је то био додатни притисак на господина Луковца да мора да прихвати игру коју су му наметнули представници Тужилаштва.

Господин Луковац је с правом претње Тужилаштва схватао веома озбиљно, јер свака претња која се може остварити је озбиљна, а баш он је на сопственом примеру видео како Тужилаштво незаконито врбује сведоке за своје потребе и било му је јасно да би на такав начин лако нашли и лажне сведоке против њега ако би му пало на памет да одбије сарадњу са Тужилашством.

Зло које се овом човеку стављало као сасвим изгледно и извесно ако не пристане да лажно сведочи против Слободана Милошевића, а како су планирали и против проф. др Војислава Шешеља, сасвим је подобно за принуду јер је остварљиво.

Оваква злостављања била су могућа и због чињенице да бахато понашање представника Тужилаштва нико у Србији није могао да заустави, а на жалост досовска власт је на то гледала благонаклоно јер је бескрајно одана Сједињеним америчким државама и великим западним силама чији је експонент Хашки трибунал.

Као главне актере који су га уцењивали, претили му и вршили разне друге притиске на њега господин Миодраг Луковац наводи Паоло Пасторе Стокија, Реинолда Туненса, тужиоце Данијела Саксона, Џефрија Најса и Хилдегард Уерц Рецлаф и судију Ричарда Меја.

Осим што је под притиском, уценама и претњама својим потписом оверио изјаву која заправо није његова која је теретила Слободана Милошевића и проф. др Војислава Шешеља за низ лажних оптужби и што је лажно сведочио пред МКСЈ у процесу против Слободана Милошевића господин Луковац је у лето 2005. године обавештен да и да ће бити сведок оптужбе против проф. др Војислава Шешеља.

Пошто није желео да поново буде лажни сведок Луковац је то одбио и побегао из Норвешке, али су притисци, претње и уцене настављени и у Србији.

Овим захтевом се не оспорава Тужилаштву право да обезбеђује сведоке, али контакти, разговори, саслушања, узимање изјава и друге радње не смеју бити под претњом, застрашивањем, уценама, подмићивањем и осталим притисцима којима је овај лажни сведок био подвргнут чиме се директно ометало спровођење правде пред МКСЈ.

Недопустиво је да се неко незаконито под претњама, уценама и разним притисцима примора да лажно сведочи и за такво понашање је одговорно Тужилаштво и његови представници који су извршили кривично дело непоштовања суда.

Најтежу осуду заслужују одговорни у Тужилашту који су лично или у име најодговорнијих у Хашком трибуналу за претње, уцене и друге притиске према господину Миодрагу Луковцу, зато што су од њега тражили и на крају га свесно и намерно и прислили да изврши кривично дело лажног сведочења пред наводно међународним судом.

Пред овим захтевом председник МКСЈ никако не би смео да затвара очи јер је и сам као члан судског већа испитивао овог лажног сведока и на изванредан начин учествовао у компромитовању МКСЈ што озбиљно доводи у питање да ли је у том међународном суду могуће спровести правду, ако је Тужилаштво несметано спроводи као у случају Миодрага Луковца.

Ово је најординарнији пример спречавања остваривања правде и непоштовање међународног суда па проф. др Војислав Шешел оправдано очекује да председник МКСЈ хитно и непристрасно поступити по овом захтеву.

У прилогу овог захтева проф. др Војислав Шешел доставља изјаву господина Миодрага Луковца која је 19. августа 2010. године оверена у Основном суду у Новом Саду.

III. Тражено правно средство

Проф. др Војислав Шешел овим захтевом тражи од председника МКСЈ да у складу са правилом 77 Правилника о поступку и доказима покрене и спроведе поступак за непоштовање против одговорних у Тужилаштву због основане сумње да су извршили кажњива дела непоштовања међународног суда, зато што су свесно и намерно ометали спровођење правде и претњама и застрашивањима присилили Миодрага Луковца да као сведок Тужилаштва лажно сведочи у процесу против Слободана Милошевића.

Број речи: 1532

Проф. др Војислав Шешел

(Урадила члан Стручног тима Вјерица Радета)